

Bērnī uz sniega!

Ir drūms 23. decembra vakars, nav ne auksts, ne sniega, nav nekā, kas varētu liecināt par ziemu kā gadalaiku. Domas par šo mēnesi - rudens bez lietus, pavasaris bez zaļajiem pumpuriem.

Kādas pilsētas nomalē atrodas mazs ciems, kuru dēvē par miermīlīgāko ciematu pasaulē. Tā pašā centā atrodas mazs pārtikas veikaliņš, un veikaliņam apkārt ir divdesmit viena māja. Visas mājas ir vienādas, bet ir viena savāda māja ar lielu ozolu pagalma vidū, un šajā mājā dzīvo kundze gados. Divpadsmitajā augustā kundzei palika 98 gadi, spēkapilna un dzīvespriecīga kundze, gudra rakstniece, kuru pazīst visa pasaule. Viņas grāmatas ir fantastiskas visām paaudzēm. Rakstnieci, Esmeraldu Milovu, ciena visā pasaulē.

Ik gadu šī kundze savus Ziemassvētkus pavada vienatnē. Kundzei ir grūti staigāt, sāp mugura, bet par laimi ir viens mazs puika, vārdā Bruno, kurš kundzei palīdz it visā. Bruno katru Ziemassvētku vakaru kundzei atnes piparkūkas, mandarīnus, ģimenes svētku mielastu. Kundze jau ilgi šo mazo puiku lutina ar mantiņām no savas bērnības, kuras stāv garāžas lielākajā kastē.

Pienāca Ziemassvētku rīts, kundze devās uz garāžu, lai atrastu lielāko lāci, ko dāvāt Bruno šajā dāvāšanas un kopā būšanas laikā. Atradusi lielo lāci, kundze to dāvāja Bruno, iespējams, kā pēdējo dāvanu. Ziemassvētku vakarā kundze sēdēja pie loga, mīkstā krēslā ar lielu un karstu tējas krūzi rokās. Katros Ziemassvētkos viņa tic brīnumam, lielum un skaistam brīnumam. Viņas brīnums un vēlme bija, lai Bruno nodzīvotu sveiks un vesels līdz kundzes gadiem. Bruno ik ziemu pie kundzes nama logiem uzceļ sniegavīru, ar spilgti oranžu burkānu deguna vietā un mātes mēteļa pogām uz krūtīm. Šai vakarā kundze vēlējās, lai sāktu snigt biezs un balts sniegs.

Kundze gan tam neticēja, bet pēkšņi sāk snigt. Nepilnas stundas laikā viss bija balts kā paradīzē. Kundze nepaspēja pamiršķināt ne aci, kad mazais Bruno jau bija klāt un tīrija sniegu no lieveņa. Pēc smagā draba Bruno atkal uzcēla sniegavīru un devās mājās pie savas ģimenes, lai saņemtu dāvanas un priecātos kopā.

Pavadot Bruno, kundze, ieskatoties sniegpārslīnās, atcerējās brīdi, kad pamodās slimnīca palātā, un ārsti teica, ka viņai tika veikta sirds operācija. Kundzei bija īslaicīga nāve. Kopš tā brīža kundze katru Ziemassvētku vakaru debesīs nolaižamies ierauga pagājušā gadā mirušos bērniņus, kas viņas pagalmā spēlējās. Bērni bija priecīgi, un kundze nopriecājās, ka viņi ir uz sniega paradīzē, un ar viņiem viss ir labi, bet vienmēr bija kāds bērns, kurš piesaistīja kundzes uzmanību. Bērni uz sniega cēla dažādus zvēriņus un lielu, lielu, lielu sniegavīru, lielāku nekā ozols pagalma vidū. Kopš operācijas kundze nevienu Ziemassvētku vakaru negulēja, lai tikai varētu vērot priecīgos bērnus. Šie bērni izveidoja kundzes siluetu lielā sniegavīra veidolā, kas tur nostāvēja visu ziemu.

Sagaidīdama austam sauli, kundze devās nomazgāt tējas krūzi un tad pagulēt. Tā kundze arī nepamodās. Šo momentu, kad kundze ieraudzīja mirušos bērnus, viņa nosauca par „Bērni uz sniega!” Uzaustot saulei, bija pēdējais brīdis, lai izteiktu savu vēlēšanos un kundze vēlēšanās bija: „Kaut es nodzīvotu vēl gadu, lai atkal redzētu un priecātos par bērniem uz sniega!” Par šiem brīžiem kundzei jau bija sarakstīta liela un bieza grāmata, kura vēl gan netika publicēta.

Pēc kundzes aiziešanas viņšaulē, Bruno devās un kundzes māju un atrada šo grāmata. Pēc neilga laika Bruno ar savu ģimeni to apkopoja un publicēja. Uz vāka bija kundzes, bērnu celtais, siluets un grāmatas nosaukums bija „Bērni uz sniega!”

Nepagāja ne mēnesis un grāmata bija populārākā, to izdeva miljoniem eksemplāros, bet pirmo grāmata Bruno paturēja sev.

„Bērni uz sniega!”

Kristers Balodis 10. klase